

DOPISY JEŽÍŠE

A ABGARA UKKAMY Z EDESSY

*Vnitřním slovem přijal a zapsal
Jakob Lorber.*

TRIGON
1996

@ Lorber Verlag - Hindenburgstraße 3,
7120 Bietigheim-Bissingen, BRD

@ Překlad Jaroslava Pippichová

@ TRIGON 1996

ISBN 80-85320-43-6

*Vydavatel děkuje panu Ing. Friedrichovi Zluhanovi
řediteli nakladatelství LORBER VERLAG,
za veškerou pomoc při přípravě a vydání tohoto díla.
Rovněž tak i paní Jaroslavě Pippichové
za nezištné poskytnutí překladu do češtiny.*

Předmluva.

Dle Jana 20, 30 učinil Spasitel četná znamení, jež nejsou v Evangeliu zapsána. Jak jinak by tomu mohlo být! Po tři roky Pán kázal, uzdravoval nemocné, těšil zarmoucené a činil zázraky. Jak by mohlo toto všechno být zaznamenáno na nečetných stránkách čtyř Evangelii?! - Mnohé z toho však, co zapsáno nebylo, bylo předáváno dál tradicí. Tato tradice či podání byly zčásti zachovány písemně, někdy pravdivě, jindy však zkomoleny fantazií lidí nebo dokonce záměrným zfalšováním. Tak vznikla v prvních křesťanských stoletích literatura, která je pro nás v e l m i p o u č n á, ale - to musíme připustit - nesmí být vždy čtena bez uvážení.

"Této velmi rozmanité, obsáhlé literatuře, která vznikla záhy jako napodobení svatých knih, bylo dáno jméno *apokryfy*. Název je odvozen z řeckého slova *apokryphos*, což znamená *tajný, skrytý*. Pravděpodobně se tak původně označovaly ony tajné knihy, jež byly v různých sektách přístupny jen zasvěceným. Je proto pochopitelné, že církve od začátku zakazovala ony svérázné, tajemné spekulace, jež byly neslučitelné se svatým a jasným učením Krista, jako spisy falešné. Ale označení *apokryfů* nezůstalo omezeno výlučně na ony spisy, jejichž obsah církve odsoudila jako scestné učení. Tohoto označení se nakonec použilo pro všechny texty, kterým nebyl přiznán charakter inspirovaných spisů, a právě proto nebyly přijaty do Svatého Písma. Byla mezi nimi díla, obsahující čisté a pravé učení, jejichž soukromé užívání proto církevní otcové připustili, ale veřejné čtení těchto spisů v křesťanské obci zakázali. Důsledkem je zájem, se kterým přistupujeme k této bohaté literatuře, v níž se zrcadlí počátky křesťanství, a jež dnes bohužel až příliš upadla v zapomnutí. Kromě výtvarů podezřelého obsahu tam nalézáme také d o b r á d í l a, d ě d i c e p r a v é t r a d i c e... Jestliže je církve, které šlo především o to zachovat čistotu Evangelii bez poskvrny, neschválila jako slovo Boží... nezbavila je nicméně práva zůstat často překrásným a hlubokým výrazem jejich tradic." (Jacques Hervieux: *Was nicht im Evangelium steht...*, Aschaffenburg, Pattloch-Verlag, 1959, str. 6 a 7.)

Jedním z takových raně křesťanských „apokryfních“ dokumentů jsou D o p i s y J e ž í š e a A b g a r a U k k a m y, knížete z Edessy. Mnozí teologové sice pochybují o pravosti těchto dopisů. Je však historicky prokázáno, že král jménem Abgar V. Ukkama vládl jako 15. král v království Osrhoene. Podle kroniky z Edessy řídil osudy své země dvakrát jako kníže: nejprve od roku 4 př. Kr. až do roku 7 po Kristu, podruhé od roku 13 po Kr. až od roku 50 po Kristu. (Viz Gutschmid, *Untersuchungen uber die Geschichte des Konigreiches Osrhoene*. Mem. der Akad. v. St. Petersburg. - 67. Stichwort „Abgar“ v. J. Parisot.)

A b g a r, syrsky abgâr, awgâr, řecky Abgaros nebo Augaros (Ἀβγάρος. Αὐγαρος;), je vlastní jméno semitského původu (viz P. Smith, *Thesaurus syriacus*, str. 477). Syrští jazykoví znalci vidí ve jménu Abgar synonymum pro hagirá, tj. „kulhající“. – Je možné, že důsledkem tohoto tělesného stavu, spojeného pravděpodobně s utrpením, bylo jeho přání, aby ho velký zázračný léčitel z Palestiny vysvobodil z jeho dlouholetého trápení.

Královo příjmení bylo Ukkama, nebo lépe ukhámá, tj. „Černý“. V řečtině z toho vzniklo Ouchama nebo Ouchaniäs (Ούχαμα, Ούχανιας). (Viz Assémani, *Bibliotheca orientalis*. Rom 1719, Bd. I, str. 420.)

Historickou pravdivost výměny dopisů mezi Kristem a králem Abgarem odmítá většina církevních autorů jako neudržitelnou. Tak např. píše Edgar Hennecke v *Neutestamentliche Apokryphen*, 2. vydání, Tiibingen, Mohr, 1924, str. 2: „Ježíš sám nezanechal žádné písemné záznamy. Teprve místní legenda 3. století přináší výměnu dopisů, kde Spasitel vystupuje jako autor.“

Toto tvrzení se může odvolávat na tzv. *Decretum Gelasianum*, jež pochází od francké církve a obsahuje seznam „přípustných a nepřípustných knih“. *Decretum* zařazuje výměnu dopisů do seznamu nepřípustných apokryfních knih. Toto odmítnutí spočívá pravděpodobně na názoru církevního učitele Augustina, že není pravých Ježíšových dopisů. (Viz: *Augustinus, Contra Faust.* 28, 4; *De Consensu evangelistarum* I, 7, 11.)

Je však toto odmítnutí platné? - N a p r o s t o n e! –

V syrské církvi platila tradice výměny dopisů mezi Ježíšem a králem Abgarem za nepopíratelnou skutečnost. Syrské dokumenty z raně křesťanské doby to potvrzují. Syrská liturgie uvádí výměnu dopisů jako historickou pravdu. *Doctrina Addai*, pravděpodobně ze 4. století, přejímá starou tradici a rozšiřuje ji. Je pozoruhodné, že už před rokem 170 byla v Edesse významná křesťanská obec. Museli tam tedy už velmi brzy přijít křesťanští poslové víry, kteří tam našli pro učení Ježíše Krista otevřená srdce. (Viz: *Bibliotheca Orientalis*, Bd. I, str. 393; rovněž: *Diet. Théol. Cath.*, Bd. I, str. 68-72.) - Rubens Duval poukazuje také ve svém díle *Histoire politique, religieuse et littéraire d' Edesse (Extrait du J Dumal asiatique*, Paris, 1892, str. 81) na to, že se stará tradice o výměně dopisů mezi Ježíšem a Abgarem setkala v Orientě s mocnou odezvou.

Nejproslulejším svědkem pravosti výměny dopisů Ježíše a Abgara je však Eusebius z Caesareji (zemřel 339). „Eusebius stojí na rozhraní dvou světových epoch. Svým vzděláním, svými zájmy a svým dílem, zabývajícím se minulostí, patří ještě do období před Nicaeou, jako biskup a církevní politik stojí však. .. uprostřed konstantinovské epochy. Kolem roku 263 v Palestině, možná, že narozen v Caesareji, získal v sídle školy, založené Origenem, a v proslulé knihovně Pamfiliem ... své učené vzdělání..313 se stal biskupem v Caesareji a pro svou učenost měl velký vliv na císaře Konstantina... Eusebius žije pro všechny časy jako velký historik křesťanského starověku... Jeho hlavním dílem jsou desetisvazkové Církevní dějiny od založení církve až po vítězství Konstantina nad Licinem (324)... Eusebius sice nezaznamenal geneticky fundovaný obraz dějin; nabízí převážně sebrané materiály, kde na sebe rozmanitě, ale většinou chronologicky navazují fakta, výtahy z raně křesťanské literatury a dokumenty. Ještě před začátkem pronásledování Diokleciánem (303) bylo jeho dílo uveřejněno v sedmi knihách. Rychle se měnící nové, pro vývoj světových dějin tak rozhodující události, ho však donutily dílo rozšiřovat a v něm pokračovat. .. Církevní dějiny byly zřejmě ještě ve 4. století přeloženy do syrštiny a později také do aramejštiny. V roce 403 dílo přeložil do latiny Rufius a pokračoval až do roku 395.“ (Berthold Altaner, *Patrologie*. Freiburg i. Br., Herder 1938. Str. 141-143.)

Podle C. Verschaffela (*Diet. Théol. Cath.*, V. Bd., 2. díl; str. 1528) je možno Eusebia nazývat „Křesťanským Hérododem“ a „Otcem církevních dějin“. Měl neporovnatelné historické znalosti prvních křesťanských staletí.

Tento vynikající znalec dějin Eusebius z Caesareji to je, kdo přináší podrobnou zprávu o výměně dopisů Ježíše s králem Abgarem. Eusebius píše na konci 1. knihy svých *Církevních dějin* (Migne, *Patr. Graeca* 20,121-124.136.137.), že tuto výměnu dopisů v archivech města Edessy našel. V této královské sbírce listin že jsou historické písemnosti, týkající se událostí ve městě Edessa a doby vlády krále Abgara. Že s velkou pečlivostí přeložil dopisy Ježíše a Abgara ze syrského do řeckého jazyka.

Po této zprávě následuje Eusebiův překlad dvou prvních dopisů. Čtenář *Církevních dějin* přijme jistě s politováním, že tam Eusebius neuveřejnil celou výměnu dopisů. Je však třeba uvážit, že je Eusebiovým záměrem historické skutečnosti pouze předložit a prokázat. Jeho Církevní dějiny by příliš zatížilo, kdyby v nich uveřejnil všechny staré dokumenty. Eusebius ostatně poukazuje na prameny, kde dokumenty našel, takže každý, kdo by měl další studium zájem, mohl by na základě uvedení pramenů tyto dokumenty důkladně studovat. Proto Eusebius uvádí, že jsou tyto písemnosti nyní přístupny ve veřejné státní knihovně v Edesse.

Eusebius k oběma dopisům připojuje zprávu o misijní činnosti jistého Tadeáše (nebo Addeuse), který prý byl jedním z dvanácti Ježíšových učedníků a byl vyslán apoštolem Judasem nebo Tomášem do Edessy, aby tam hlásal Evangelium. Tento Tadeáš zasvětil krále Abgara do Ježíšova učení, uzdravil ho, a hlásal pak Evangelium s takovou mocí, že se velká část národa k tomuto učení obrátila.

Tyto podrobnosti jsou také uvedeny v tzv. *Doctrina Addai*. Tento spis, sepsaný v syrském jazyce, obsahuje také oba první dopisy Abgara a Ježíše; připojuje však ještě zprávu o tom, jak Abgarův posel zhotovil pro svého krále Ježíšův obraz.¹⁾

Každý křesťan, který miluje našeho Pána a Spasitele, jistě polituje, že z výměny dopisů Pána s králem z Edessy byly prostřednictvím historických dokumentů zachovány jen první dva dopisy. Neboť - bohužel - staré písemnosti královského archivu z Edessy byly pravděpodobně v dobách válek ztraceny.

Ale nic z toho, co Bohočlověk na Zemi učil, co činil nebo nějakým způsobem sdělil, nemělo být provždy ztraceno. Vedením Božím a Boží milostí má být veškeré spasitelské dílo našeho Vykupitele opět sděleno budoucímu lidstvu.

A tak byly všechny dopisy Ježíše a Abgara nadiktovány vnitřním hlasem Božím „píšícímu sluhovi Božimu“, Jakobu Lorberovi. Nehodláme se na tomto místě podrobněji zabývat Božím zjevením Jakobu Lorberovi. Musíme však konstatovat, že oba první dopisy nejsou překladem existujícího textu, a to ani v syrském, řeckém nebo latinském jazyku. Diktovaný německý text je původní písemností, jež s ostatními, ztracenými, a diktátem Pána Lorberovi opět existujícími - dopisy tvoří jediný celek. Nicméně však konstatujeme, že text diktovaných dopisů naprosto přesně souhlasí s řeckým textem podle Eusebia; zatímco text „*Doctrina Addai*“ vykazuje doplňující části vět.

Obsah výměny dopisů je jako Evangelium v kratší formě. Dopisy Pána obsahují nejdůležitější učení Jeho spasitelského poslání a geniální krátký výklad našeho spasení Jeho obětí - smrtí. Nabízí se nám proto výměna dopisů Ježíše s Abgarem jako „Malé Evangelium“, zvěstující lásku věčného Otce, který nám předává Svým učením, Svou obětí - smrtí a Svým vítězným zmrtvýchvstáním dar milosti - stát se Božími dětmi.

Vydavatel

---

¹ O tomto obraze se zmiňuje Edmond Stékaly v díle *Heliant*. Jsou to top výňatky z aramejských a staroslovanských textů, které Székely našel ve vatikánské knihovně: „Obraz Ježíše dal císař Tiberius vyrýt do smaragdu. Později dal tento smaragd turecký sultán papeži Innocencovi VIII. Jako výkupné za svého bratra, kterého zajali křesťané.“ Je možné, že Abgar, příbuzný a vazal římského císaře, mu dal kopii obrazu. Viz poznámka na konci knihy.

I.

Dopis Abgara Pánu Ježíši.

1 Abgarus, kníže v Edesse, Ježíši dobrému Spasiteli, který se objevil v krajině kolem Jeruzaléma, všechnu slávu!

2 Slyšel jsem o Tobě i o tom, jak léčíš bez léků a bez léčivých bylin. Neboť se vypráví, že činíš, aby slepí prohlédli, chromí chodili, že malomocným navracíš čistotu, že vymítáš nečisté duchy a že uzdravuješ ty, kdo bojují s vleklými chorobami, a že dokonce probouzíš k životu ty, kdo zemřeli.

3 Když jsem toto všechno o Tobě uslyšel, usoudil jsem v sobě sám, že jedno z obojího musí být pravda: buďto jsi Bůh, sestoupivší z nebe - anebo Ty, kdo tyto věci činíš, jsi přinejmenším syn velkého Boha!

4 Žádám Tě proto prostřednictvím tohoto dopisu, abys ráčil přijít ke mně a vyléčil mne z mé nemoci!

5 Zaslechl jsem také, že Židé proti Tobě reptají a chtějí Ti způsobit zlé. - Já mám sice malé, ale spořádané město, které však pro nás oba bude dostačující. Přijď proto, můj nadevše vysoce ctěný příteli Ježíši ke mně a zůstaň u mě v mém městě a v mé zemi! Každý Tě tady bude nosit na rukou i v srdci! - Očekávám Tě s největší touhou svého srdce!

6 Odesláno prostřednictvím mého věrného sluhy Brachuse.

Odpověď Pána Ježíše.

1 Abgare, jsi blahoslavený, protože jsi Mne neviděl, a přesto - máš víru! Neboť hled', je o Mně psáno, že ti, kdo Mne spatřili, ve Mne neuvěří, zatímco ti, kteří Mne nespatri, uvěří a budou žít na věky!

2 Pokud však jde o to, proč mi píšeš, abych k Tobě přišel, protože zde v zemi Židů budu pronásledován, pravím Tobě: Je nevyhnutelné, aby všechno, proč Jsem na svět přišel, se na Mně splnilo na tomto místě, a abych Já, až se všechno v brzku na Mně splní, vystoupil k Tomu, od Něhož

Jsem přišel z věčnosti. ..

3 Buď však trpělivý ve své lehké nemoci! Jakmile vystoupím na nebesa, pošlu k Tobě učedníka, aby Tvou nemoc vyléčil a dal plné zdraví tobě a všem, jež jsou u Tebe.

4 Zapsáno Jakubem, jedním z učedníků Pána Ježíše Krista, a odesláno z krajiny Genezaretské prostřednictvím Brachuse, králova posla.

5 Brzy potom, co Abgarus dostal od Pána Ježíše tuto přenebeskou odpověď, stalo se, že králův nejstarší syn a následník trůnu onemocněl smrtelnou horečnatou chorobou, o níž se všichni lékaři v Edesse vyslovili, že je nevléčitelná. To přivedlo ubohého Abgara téměř k zoufalství. V takovém převelikém zármutku napsal opět dobrému Spasiteli.

II.

Dopis Abgara Pánu Ježíši.

1 Abgarus, nebohý kníže v Edesse, Ježíšovi, dobrému Spasiteli, který se objevil v krajině kolem Jeruzaléma, všechnu čest a slávu Boží!

2 Ó, Ježíši, Ty dobrý Spasiteli! Hleď, můj nejstarší syn, dědic trůnu, který se se mnou nadmíru těšil na Tvůj příchod do mého města, smrtelně onemocněl. Zachvátila ho zlá horečka a hrozí mu v každém okamžiku smrtí! - Vím však, jak mne ujistil posel, že takové nemocné léčíš bez léků pouhým slovem a vůlí na dálku! Ó, Ježíši, Ty dobrý Spasiteli, Ty pravdivý synu nejvyššího Boha, jakým dozajista Jsi - uzdrav tedy mého syna, který Tě tak miluje, že by byl dokonce ochoten jít pro Tebe na smrt, uzdrav ho mocným slovem Své vůle!

3 Ó, Ježíši, Ty dobrý Spasiteli! Neodkazuj mne, který jsem rovněž nemocný, tentokráte na dobu po Tvém vystoupení na nebesa, jak Jsi mi oznámil! Nýbrž pomoz, pomoz, pomoz hned mému synu!

4 Psáno v mém městě Edesse, odesláno prostřednictvím mého dřívějšího věrného sluhy.

Odpověď Pána Ježíše.

1 Abgare, veliká je Tvá víra! A proto by se to s Tvým synem mohlo obrátit k lepšímu. Ale protože Jsem u Tebe našel více lásky než v Izraeli, chci pro Tebe učinit víc, než kdybys byl jedině jen uvěřil!

2 Hleď, Já, Pán od věčnosti, nyní učitel lidí a osvoboditel od věčné smrti, daruji Tvému synovi život věčný ještě před Mým nanebevstoupením, protože Mne, aniž Mne uviděl a poznal, z celého svého srdce miloval před Mým nastávajícím utrpením pro všechny lidi. A tak, Můj milý Abgare, sice svého syna v těle ztratíš ve světě, v duchu však tisíckrát vyzískáš v Mé věčné říši!

3 Nevěř však, že Tvůj syn, až zemře, bude skutečně mrtev! - Ne, nikoliv! Nýbrž jakmile zemře, probudí se teprve ze smrtelného spánku tohoto světa k pravému, věčnému životu v Mé říši, která je duchovní a nikoliv tělesná.

4 Nebuď proto zarmoucen v duši! Neboť hleď, slyš a mlč: Jen Já Sám jsem Pánem, a kromě Mne není žádného! Proto činím svobodně, co činím. A nikdo Mi nemůže říkat: učiň to nebo nečiň to!

5 Cožkoliv však nyní činím nebo dopouštím, že budu jako slabý člověk pronásledován - předvídal Jsem už dříve, než byla stvořena Země, a dříve, než Slunce, Měsíc a hvězdy z nebe Zemi

ozářily. Neboť právě proto Jsem vyšel ze Svého Otce, který jest ve Mně jako Já v Něm! Neboť On jest Moje láska. Moje vůle. Ale Duch, jenž vychází ze Mne a z Otce, působící od věčnosti do věčnosti, je to nejsvětější. A to všechno Jsem Já, který Ti nyní toto zvěstuje!

6 Nermuť se proto, když nyní víš, kdo jest Ten, jenž Ti toto zvěstoval! Pomlč o tom však až do doby, než budu Židy povýšen na kůl, o čemž, jakmile se to stane, dostaneš zprávu. Jinak totiž (kdybys neváčasně promluvil) zhroutil by se svět před časem.

7 V nejbližších dnech však k Tobě do města přijde chudý učedník. Přijmi ho, tím potěšíš Mé srdce a čiň mu dobré proto, že Tvému synovi prokazují tak velkou milost a pro jeho velkou lásku ho nechávám jít přede Mnou tam, kam se odeberu po povýšení na kůlu. - Amen.

8 Psáno v Káně v Galileji učedníkem Janem a odesláno prostřednictvím králova posla.

III.

Dopis Abgara Pánu Ježíši.

1 Abgarus, malý kníže v Edesse, Ježíšovi, dobrému Spasiteli, který se objevil v krajině kolem Jeruzaléma, všechnu slávu do věčnosti!

2 Z Tvého nádherného milostivého dopisu, který jsi Ty, ó, Pane, Pane Bože od věčnosti, co nejmilostivěji zaslal před tímto mým dopisem, který Ti nyní posílám, mně, jenž není než červem v prachu, k mé i mého syna převeliké útěše, jsem jasně pochopil, že v Tobě musí přebývat nejvyšší láska. Neboť jinak by bylo zcela nemožné, abys Ty, jakožto jediný Pán všech nebi i této Země, byl mohl obdarovat tak všemohoucně účinnou útěchou mne, červa před Tebou, tím, že jsi s takovou láskou myslel na mého syna, který Tě nade všechno miluje! - Nemohu Ti, ó, Pane, za to přece nic jiného nabídnout, než, poklesaje před Tvým nejsvětějším jménem do prachu vlastní nicotnosti, dík můj i mého syna. Přijmi tento náš nejvroucnější dík milostivě jako zástavu naší nejvřelejší lásky a uchovej nás v mysli ve Své, pro mne nepochopitelné shovívavosti, pro všechny časy.

3 Láska mého velmi nemocného syna k Tobě ve mně před několika dny vyvolala lásky plnou touhu po Tobě. Odpusť mi, Pane, jestliže Ti to tímto dopisem opět oznamuji! - Dobře vím, že znáš naše myšlenky už dříve, než jsme je já a můj syn pomysleli. Přesto však Ti píši jako člověku, a činím tak na radu onoho chudého mladého člověka, kterého jsi mi doporučil, a který se už u mne, všim co nejlépe opatřen, nachází, a řekl mi, že tak k Tobě musí přistupovat každý, kdo od Tebe něco žádá.

4 Tento mladý člověk říká, že Tě viděl. Má sice velmi prosté, ale jinak, jak se mi zdá, velmi přesné a pravdivé nadání představivosti. Tento mladý člověk, pro své schopnosti mně velice drahý, nám nedávno k naší největší radosti popsal Tvou podobu tak názorně, že se nám, mně i mému synovi, který ještě žije, ale je už velmi slabý, zdálo, jako bychom Tě viděli přímo před námi. V mém městě však žije velký umělec umění malířského. Namaloval mi dokonce podle vyličení onoho mladého člověka Tvou hlavu a hrud'. Mne i mého syna překvapil tento obraz tím radostněji, že mi ten mladý chudý člověk potvrdil, že Ty, Ó, Pane, právě tak vypadáš!

5 Použil jsem proto této příležitosti, abych Ti prostřednictvím mého věrného posla, přinášejícího Ti můj vděčný děkovný dopis, zaslal i Tvůj vlastní obraz, aby ses na něj mohl podívat a dal mi přes posla vědět, zda se Ti tento obraz podobá.

6 Ó, Pane Ježíši, Ty dobrý Spasiteli všech lidí, nehněvej se proto na nás! Neboť nikoliv opovrženímhodná zvědavost, ne, nýbrž čistá, převeliká láska k Tobě nás přiměla k tomu, že jsme dali vytvořit nejdražší drahokam našeho srdce tak, abychom si o Tobě mohli učinit nějakou představu, neboť Ty jsi naše srdce naplnil až do nejhlubších hlubin Svou láskou a stal jsi se naším největším

bohatstvím, naší největší útěchou a nejvzácnějším svatebním skvostem v životě i v smrti! 7 Ó, Pane, nepřestávej nikdy uchovávat nás v myšlenkách Svého srdce! - Tvá, pro nás svatá vůle, se staň!

Odpověď Pána Ježíše

prostřednictvím téhož králova posla do deseti dnů.

1 Mé požehnání, Mou lásku a Mou milost Tobě, Můj milovaný synu Abgare!

2 Říkávám zde v Judeji často těm, kterým Jsem pomohl od nejrůznějších neduhů těla: "Hleď, to pro Tebe učinila Tvá víra!" - Ale žádného Jsem se ještě nezeptal: „Miluješ Mne?“ A dosud žádný mi z hlubokosti svého srdce neřekl: „Pane, miluji Tě!“

3 Ty však jsi věřil už dlouho předtím, aniž bys Mne byl spatřil, že Jsem Jediný. A nyní Mne už miluješ jako ten, kdo je už dlouho znovuzrozený ohněm Ducha.

4 Ó, Abgare! Abgare! Kdybys věděl a mohl pochopit, jak velice Tě proto miluji, a jak velkou radost děláš Mému věčnému otcovskému srdci - zalehla by Tě tak převeliká blaženost, že bys již ani nemohl žít!

5 Buď však statečný při všem, co během času o Mně uslyšíš od zlých Židů, kteří Mne brzy předají do rukou katů. Uslyšíš-li to však a nepropadneš-li proto hněvu, budeš duchovně po svém synovi první, jemuž se dostane živoucího podílu na mém zmrtvýchvstání.

6 Vpravdě, vpravdě Ti pravím: Ti, kdo věří Mému učení, že pochází od Boha, budou probuzeni o soudném dni, kdy bude každý postaven před spravedlivý soud. Ti však, kdo Mne milují, smrti nikdy neokusí! Nýbrž stejně jako nejrychlejší myšlenka, tedy tak rychle budou z tohoto života těla proměněni v nejjasnější věčný život a naleznou příbytek u Mne, jejich Otce od věčnosti. Toto však pečlivě uchovej u sebe v tajnosti, dokud nevstanu z mrtvých!

7 Záhy potom však k Tobě přijde učedník, jak už Jsem Ti přislíbil v prvním dopise, a uzdraví, až na Tvého syna, který přede Mnou odejde bez bolesti do Mé říše, Tebe a celý Tvůj dům tělesně i duševně.

8 Je-li podobnost mezi mým vzezřením a obrazem, který jsi mi po svém poslu zaslal, uvědomí Tě nejpřesněji Tvůj posel, který Mne již třikrát viděl. Tomu, kdo chce Můj obraz v Tvém úmyslu, nebudiž mu to hříchem!

Neboť láska tu dovoluje všechno. Běda však tomu, kdo by ze Mne chtěl vytvořit modlu! - Uchovej však i tento obraz v tajnosti!

9 Psáno v Judeji jedním z Mých učedníků, který je blízký Mému srdci, odesláno opět tímž poslem.

10 Pozdravení Tvému domu! - Amen.

IV.

Dopis Abgara Pánu Ježíši,

napsaný sedm týdnů po třetím.

1 Abgarus, malý kníže v Edesse, všechnu slávu Ježíši, dobrému Spasiteli, který se objevil v krajině kolem Jeruzalému a je nyní pronásledován od jednoho konce ke druhému hloupými, slepými Židy, kteří nerozpoznali svaté Prásvětlo, Slunce Sluncí ve svém středu!

2 Ó, Ty můj dobrý Spasiteli Ježíši! Nyní se skutečně stalo s mým milým synem, co Jsi, ó, Pane,

mně ve druhém dopise předpověděl. Zemřel před několika dny a na smrtelném loži mne co nejsnažněji, s mnoha slzami v očích, prosil, abych Ti v tomto dopise vyslovil jeho nejvroucnější dík, že Jsi ho skutečně bez bolesti a zcela beze strachu před smrtí těla nechal co nejmilostivěji zemřít.

3 Tvůj obraz přitiskl snad tisíckrát na srdce. A jeho poslední slova byla: „Ó, Ty můj dobrý Otče Ježíši! Ó, Ježíši, Ty věčná lásko, kterýž jen Ty sám jsi skutečný život od věčnosti! Ty, který nyní putuješ jako syn člověka mezi těmi, jež Tvá všemohoucnost povolala k životu, a kterým dala podobu i žití - jen Ty sám, ano Ty jsi moje láska do věčnosti! - Žiji, žiji, žiji Tebou v Tobě - věčně!!!“

4 Po těchto slovech můj milý syn zemřel. Jistě budeš vědět, ó, Pane, že takový byl pozemský konec

mého syna, a že jsme já i celý můj dům pro něho mnoho plakali. Ale přesto Ti to píši jako člověk jinému člověku, protože si to můj umírající syn před svou pozemskou smrtí toužebně přál.

5 Ó, Pane, odpusť mně, ubohému hříšníkovi před Tebou, jsem-li Ti nyní už čtvrtým dopisem na obtíž, a Tebe, ó, Pane, třeba ruším ve Tvých nejsvětějších nejdůležitějších záležitostech.

6 Odvažuji se konečně připojit k tomuto dopisu prosbu, abys mi neodepřel Svou útěchu! Neboť hled', zmocnila se mne po synovi velká truchlivost, které se i přes pevnou a pokud možno nejlepší vůli nemohu zbavit. Proto Tě prosím, Ty dobrý Spasiteli, Ty nejlepší Otče od věčnosti, abys mne osvobodil od této převeliké bolesti. Ale nikoliv má, nýbrž Tvá svatá vůle necht' se stane!

Vlastnoruční odpověď pána Ježíše

v řeckém jazyce,
zatímco předcházející byly v židovském jazyce.

1 Můj milovaný synu a bratře Abgare! Pokud jde o Tvého syna, vím všechno. A je Mi nadmíru milé, že jeho život na tomto světě skončil tak krásně, ale začal ještě mnohem krásněji v Mé říši.

2 Ty však činíš dobře, že pro něho trochu truchlíš. Neboť hled', málo je na světě těch dobrých. Ti však, kdo jsou jako Tvůj syn, jsou jistě hodni toho, aby se po nich truchlilo!

3 Hled', i Já prolévám nad Tvým synem vzácnou slzu! - Tak povstal kdysi svět z jediné slzy Mého oka. A tak také budou opět stvořena nová nebesa.

4 Pravím Ti, že dobré slzy mají v nebi převeliký význam. Neboť těmito nejvzácnějšími skvosty bude nebe vyzdobeno do věčnosti. Ale slzy nenávisti, závidění a hněvu posilují peklo v jeho pevnosti.

5 Proto necht' je Ti největší útěchou, že truchlíš pro dobrého! Setrvej v tomto zármutku ještě krátce, dokud nebudeš krátce truchlit pro Mne. Potom Tě však Můj učedník osvobodí ode všeho.

6 Buď však v budoucnu velmi milosrdný, tak také Tobě bude dáno velké milosrdenství! Nezapomínej na chudé! Ti všichni jsou Moji bratři! Co jim činíš, činíš Mně, a Já Ti to oplatím stonásobně.

7 Hledej velké - to je moje říše - tak Ti bude dáno také to malé tohoto svět a! Budeš-li však hledat to malé, ne budeš shledán hodným onoho velkého.

8 Máš však (ve svém vězení) zločince, který dle Tvého moudrého zákona zaslouží smrt. Já Ti však pravím, že láska a smilování stojí výše než moudrost a spravedlnost! Jednej s ním proto s láskou a se smilováním, tak budeš jednou se Mnou a s Tím, který je ve Mně a z něhož Já jako člověk Tobě rovný - vycházím. - Amen.

9 Psáno Mnou Samým v Kafarnaum a odesláno po Tvém poslu.

V.

Dopis Abgara Pánu Ježíši,

psaný tři týdny po odpovědi Pána na čtvrtý dopis.

1 Abgarus, malý kníže v Edesse, Ježíši, dobrému Spasiteli, který se objevil v zemi Židů v okolí Jeruzalému jako Prasnělo a jako věčná Prasíla, jež všechno (nebe, světy, bytosti) nově utváří, přesto však není uznáván prvními, kteří jsou povoláni, ale těmi, kdo už tisíce let chřadnou v temnotě! Jemu všechnu slávu od nás, děti noci!

2 Ó, Pane! Kdo ze smrtelných by mohl pochopit velikost Tvé lásky k nám lidem, kteří jsme pouze Tvoji tvorové, - onu lásku, ze které chceš nyní všechno nově vytvořit, přičemž Ty sám putuješ cestou, jež se mi podle mých lidských představ zdá být pro Boha téměř nemožná a nemyslitelná!

3 I když jsi zde na této Zemi, kterou bys mohl jediným dechem odváť, přítomen jako zcela prostý člověk mezi lidmi, přesto řídíš a udržuješ ze Své nejniternější Boží bytosti celou nekonečnost!

A každý prach země, každá kapka v moři, Slunce, Měsíc a všechny nespočetné hvězdy poslouchají mocného hlasu Tvého srdce, které jest věčným středem všech věcí i bytostí v celé nekonečnosti.

4 Ó, jak nekonečně blažení musí být Tvoji učedníci, jestliže Tě poznávají v nejjasnějším dni svého ducha tak, jako já, ubohý hříšník za své noci!

5 Ó, kdybych neměl chromé nohy, jak dávno už bych byl u Tebe! Takto však se staly moje ubohé nohy překážkou mé největší blaženosti. Ale to všechno nyní snáším rád, protože Ty, Ó, Pane, jsi mne shledal do té míry hodna, že se mnou, ubohým hlupákem, rozmlouváš v dopisech, a dáváš mi vědět o tolika zázračných věcech, o kterých se pochopitelně mohu dovědět pouze od Tebe, Ó, Pane, nikdy však od člověka.

6 Co jsem věděl dříve o životě po smrti? Všichni moudří světa by mi tuto záhadu neodhalili nikdy. Neboť naše učení o mnoha bozích má sice básnickou nesmrtelnost, ale skutečnosti se podobá tak málo jako marný sen, v němž člověk jednou chodí po moři, jindy opět jezdí na lodi po zemi.

7 Ty však, Ó, Pane, Jsi mi ukázal slovem i činem, jak po smrti tohoto našeho velmi křehkého těla teprve začíná dokonalý, pravdivý, svobodný život Ducha nezměněn až do věčnosti.

8 Proto také považuji nyní za svůj nevyhnutelný úkol, Ó, Pane, vyslovit Ti tímto dopisem svůj nejrůznější dík za Tvou nekonečně velkou milost, který pochopitelně ve srovnání s touto Tvou milostí neznamena nic.

9 Ale co, Ó, Pane, bych Ti mohl dát, aniž bych to byl předtím od Tebe nebyl dostal!?

10 Domnívám se, že pravý dík ze srdce je pro člověka to nejvhodnější - neboť nevděk je dozajista jeho naprostým vlastnictvím. Proto také Ti, Ó, Pane, nemohu nabídnout nic, než právě svůj nejnepatrnější dík - nicméně však s plným ujištěním, že jsem ochoten ve svém malém státě uspořádat ihned. Všecko tak, jak mi to, ó, Pane, co nejmilostivěji přikážeš.

11 Proto také jsem dle Tvého přání nejen ihned vyzvedl z vězení i onoho velkého státního zločince, nýbrž jsem ho dal také ihned přivést do mé školy a k mému stolu. Zda jsem při tom učinil správně, nebo jak se říkává, příliš dobroty škodí, nestačí můj lidský rozum posoudit. Proto se na Tebe, ó Pane, také s touto záležitostí obracím v tomto dopise, abys mi milostivě ukázal správnou cestu.

12 Mou lásku, můj dík a mou poslušnost dítěte Tobě, ó, pane Ježíši, jen Tobě samému! Tvá vůle necht' se stane!

Odpověď Pána Ježíše

1 Slyš, Můj milovaný synu a bratře Abgare! Mám nyní asi dvaasedmdesát učedníků, mezi nimi dvanáct apoštolů, ale všichni dohromady nemají takovou sílu zření jako Ty sám, který jsi pohan a nikdy jsi nespátřil ani Mne, ani přčetné zázraky od doby Mého putování v lidském těle a od mého narození.

2 Proto měj tu nejlepší naději! Neboť hled', stane se a už se stalo, že vezmu dětem Světlo a předám je plné vám pohanům! Neboť hled', teprve před nedávnem jsem nalezl mezi zde žijícími pohany, Řeky a Římány víru, jaké není v celém Izraeli k nalezení. Láska a pokora se však nyní staly mezi Židy zcela cizími vlastnostmi lidského srdce, zatímco jsem je mezi vámi nalezl nezřídka v plné míře.

3 Hled', proto je vezmu dětem a dám je vám, což znamená: celou Svou říši časně i navěky! Děti však necht' se živí nečistotou světa!

4 Ty bys chtěl Mou vůli ve svém státě uzákonit! To prozatím ještě možné není! Neboť hled', ke všemu je zapotřebí určité zralosti. Ale Mým zákonem není nic jiného než láska. Chceš-li tedy ve svém státě zavést něco ode Mne, uskutečni tento zákon, pak budeš mít s Mou vůlí lehkou práci! Neboť hled', Má vůle a Můj zákon jsou tak naprosto totožné, jak jsme zcela totožni Já a Otec.

5 Pochopitelně je Mou vůlí ještě mnohé, co bys nyní nemohl pochopit. Jakmile však k Tobě přijde Můj učedník, povede Tě ve všem. A až Tě on pokřtí Mým jménem, sestoupí na Tebe Duch Boží a povede Tě sám ve všech věcech.

6 Pokud jde o z l o č i n c e, učinil jsi naprosto správně. Neboť hled'. Já s vámi pohany činím totéž! Tvůj čin necht' je však věrným zrcadlem toho, co Já činím už teď a později učiním v hojnosti.

7 Toto pro tvůj klid a požehnání! - Amen.

VI.

Dopis Abgara Pánu Ježíši,

psaný o deset týdnů později.

1 Abgarus, malý kníže v Edesse, všechnu slávu Ježíši, dobrému Spasiteli, který se objevil v okolí Jeruzaléma, Spása všech národů, jež jsou dobrého srdce a mají skutečnou vůli usměrnit svůj život podle Jeho slov!

2 Ó, Pane, odpusť mi mou velkou smělost i mou již vskutku nestoudnou dotěrnost k Tobě. Ale víš přece, že se dobří lékaři vždy těšili u lidí největší vážnosti, protože měli vždy také ve věcech, týkajících se přírody, nejbezpečnější znalosti, a že se na ně při velkých událostech v přírodě každý rád obracel, aby se mu od nich dostalo, byť i chabého objasnění. Oč nekonečně výše než všichni stojíš pochopitelně v mých očích Ty, který Jsi nejen lékařem všeho, ale také současně Tvůrcem a Pánem celé přírody od věčnosti!

3 Jen Tobě však mohu proto přednést mou současnou zvláštní státní svízeľ a poprosit Tě z celé hlubokosti svého srdce, abys tuto zvláštní svízeľ milostivě odvrátil.

4 Hled', jak už zajisté dlouho zevrubně víš, postihlo nás před deseti dny malé zemětřesení, jež, věčný dík Tobě, nezanechalo žádné zvláštní stopy. Několik dní po tomto zemětřesení se však počala kalit všechna voda. A každý člověk, který se té vody napil, dostal bolení hlavy a ztratil docela rozum.

5 Vydal jsem ihned přísný příkaz, že v mé celé zemi nesmí nikdo vodu čerpat tak dlouho, dokud to opět nepovolím. Během té doby že mají všichni občané mého státu přijít ke mně do Edessy, kde

dostanou víno a vodu, jež dám k tomu účelu zvláště dopravit po velkých lodích z dosti značné vzdálenosti.

6 Věřím, že jsem neudělal nic zlého, protože mne k takovému rozhodnutí vedla pouze láska k mému národu a pravdivé slitování s ním. Proto Tě prosím, ó, Pane, ve vši pokoře a zkormoucenosti mého srdce, abys mně a mému národu z této bídy pomohl!

7 Neboť hled', voda se nečistí a její šílený účinek je stále týž. Ó, Pane, vím, že Ti jsou podřízeny všechny dobré i zlé mocnosti, a že se musí řídit Tvým pokynem; proto Tě prosím, aby ses co nejmilostivěji smiloval nade mnou a osvobodil mne kvůli ubohému národu od této pohromy! - Tvá božská, svatá vůle ať se stane!

8 Když Pán přečetl tento list, vzrušil se hluboce ve Svém nitru a promluvil hlasem jako hrom: „Ó, Satane, Satane! Jak dlouho ještě chceš pokoušet Boha, svého Pána!? Co ti udělal, ty nade vše zlomyslný hade, tento chudý, dobrý nárůdek, že jej tak ohavně týráš?

9 Aby ses opět dověděl, že Já Jsem tvým Pánem, nechť je v té zemi v tomto okamžiku konec tvé zlomyslnosti! Amen.

10 Nevymínil sis kdysi pouze lidské tělo, abys vyzkoušel, co ti dovolím jako u Joba? Co nyní tropíš s Mou Zemí?! - Máš-li odvalu, napadni Mne! Ale Mou Zemi a lidi, kteří Mne nosí v srdcích, nech na pokoji až do doby, kterou ti dopřeji k nejposlednější zkoušce!"

Teprve po tomto zvolání
byla učedníkem Abgarovi předaná následující

Odpověď Pána Ježíše.

1 Můj milý synu a bratře Abgare! Tento hanebný kousek s Tebou nesehrál Tvůj, nýbrž Můj nepřítel! Ty však toho nepřítele neznáš; Já však ho znám už dlouho.

2 Tento Můj nepřítel je starý, neviditelný kníže tohoto světa a měl až dosud velkou moc nejen na této Zemi, jež je jeho příbytkem, ale také mezi hvězdami. Ale jeho moc bude nyní trvat už jen krátký čas, a kníže tohoto světa bude brzy poražen.

3 Ty se však již neobávej! Neboť pro Tebe i Tvůj národ Jsem ho už porazil. - Používej proto už zcela klidně vody Tvé země! Neboť se tímto okamžikem stala čistou a zdravou.

4 H l e d', p r á v ě p r o t o, že M n e miluješ, postihlo Tě zlo. Protože však Tvá láska ke Mně byla mocnější v nesnázi, Tvá láska zvítězila nad veškerou mocí pekla a jsi nyní pro všechny časy osvobozen od takových pekelných v y v r h e l ů ! Stane se proto, že víra bude vydána všanc velkým pokušením a bude muset procházet ohněm i vodou. Ale oheň lásky udusí oheň, víru zkoušející, a vypaří vodu svou všemocnou silou.

6 Ale tak, jak se nyní stalo Tvé zemi přirozeně, tak se jednou stane mnohým duchovně skrze Mé učení. Stanou se také velmi nerozumnými ti, již budou pít z kaluží falešných proroků!

7 Mou lásku, Mé požehnání a Mou milost Tobě, Můj bratře Abgare! - Amen.

Dopis Abgara Pánu Ježíši,

psaný Pánovi devět týdnů po přijetí šesté odpovědi
a doručený Pánovi
pět dní před Jeho příchodem do Jeruzaléma.

1 Abgarus, malý kníže v Edesse, Ježíši, dobrému Spasiteli všechnu slávu, který se objevil v krajině kolem Jeruzaléma, Spása všech národů, Pán a pomazaný Král od věčnosti, Bůh všeho stvořeného, všech lidí a všech bohů, dobrých i zlých!

2 Ó, můj Bože, ó, můj Pane, kterýž jediný naplňuje moje srdce a Jsi souhrnem všech mých myšlenek! Vím sice už z Tvého prvního, nejmilostivějšího dopisu, že se s Tebou dle Tvého vlastního, nepochopitelného rozhodnutí musí stát všechno, co s Tebou zlí jeruzalémští Židé mají v úmyslu učinit.

3 Dovedu si také nejasně představit, že to všechno tak být musí. Ale že se, viděno z mé lidské stránky, tomu vzpírá moje, Tebe nade všechno milující srdce, to jistě pochopíš, ó, Pane, ještě lépe než já, slabý člověk. Že však mám podstatný důvod Tobě, ó, Pane, tak psát, potvrdí v mém dopise následující.

4 Hleď, já jako římský vasal a blízký příbuzný Tiberia, který je v Římě císařem (césarem), mám v Jeruzalému své věrné římské pozorovatele, kteří obzvláště ostře sledují tamní nadmíru domyšlivé kněze. Tito moji pozorovatelé mne přesně zpravili o tom, co tito pyšní, zpupní kněží a farizeové mají v úmyslu s Tebou učinit.

5 Nechtějí Tě jen, jak je jejich zvykem, ukamenovat nebo spálit; ne, to je jim příliš málo, nýbrž na Tobě jako na příkladu chtějí spáchat nejnelidštější ukrutnost. - Slyš, ó, Pane! Tyto bestie v lidské podobě Tě chtějí přibít ostrými hřeby na kříž a nechat Tě na něm viset tak dlouho, až bys zemřel za strašlivých bolestí na kůlu hanby! A tento mistrovský kousek lidské zloby hodlají uskutečnit při brzy nadcházejících slavnostech velikonoc!

6 Pane, ať je tomu jakkoliv - mne to však pobuřuje až do hlubin nitra! Vím, že Tě tyto naprosto smyslné a panovačné bestie nechtějí zabít proto, že se před lidem prohlašuješ za jejich příslibeného Mesiáše. Ó, o to by se tato kněžská havěť hyen starala pramálo! Neboť vím až příliš dobře, že sami v sobě nevěří ani v Boha a tím méně v Tebe, a že z rouhání se Bohu si mezi sebou dělají pramálo.

7 Já však mám docela jiný plán! - Hleď, ty bestie vědí, že jsou z Říma pro své tajné pikle pozorovány očima Arga. A bystrozraký Pilát prohlédl už v minulém roce takový pokus vysokých kněží o povstání, jakkoliv bylo pečlivě připraveno, a dal, jak víš, při slavení svátku kolem pětiset chudých, ale také majetných na nádvoří zatknout a ihned stít, většinou bohužel Galilejských, čímž pochopitelně vyvolal nepřátelství Herodesa, protože to postihlo převážně jeho poddané.

8 Tento příklad silně otrásl myslí kněží. Aby tuto nemilou chybu napravili, vybrali si nyní Tebe, chtějí Tě před Pontiem obvinít jako rebela proti státu a označit za hlavního vůdce povstání z minulého roku, aby se tak opět ospravedlnili před římským dvorem, odvrátili tak od sebe římské nepříjemné oči Arga a kuli pak opět snadněji své velezrádné plány, což. se jim však v žádném případě nezdaří. Ty přece to vidíš i bez tohoto mého dopisu sám a nekonečně lépe, že je Řím prohlédl do morku kostí.

9 Přeješ-li si, ó, Pane, službu ode mne, Tvého nejvroucnějšího přítele a zbožňovatele, vyšlu ihned s tou zprávou spěšného posla do Říma i k Pontiovi. A ručím Ti za to, že tyto bestie padnou ihned do jámy, kterou Ti připravili!

10 Avšak, protože Tě, ó, Pane, příliš dobře znám a také vím, že Ti žádné rady člověka není zapotřebí, učiníš jistě to, co uznáš za vhodné. Já však jako člověk jsem považoval za svou nutnou povinnost podat Ti věrnou zprávu o věci, jak to s ní navlas přesně je - spojenou s mým

nejvroucnějším díkem za Tvou milost, jež Jsi mně i mému národu prokázal.

11 Ó, Pane, dej mi vědět, co pro Tebe zde mám učinit! - Tvá po všechny časy svatá vůle ať se stane!

Poslední odpověď Pána Ježíše.

1 Slyš, Můj milovaný synu a bratře Abgare, je tomu všemu přesně tak, jak jsi Mne o tom zpravil. Ale přesto se tak všechno se mnou stát musí, protože jinak by žádný člověk věčně nemohl dosáhnout věčného života což nyní pochopitelně nechápeš, ale v krátké době jako velké tajemství pochopíš.

2 Proto nepodnikej prozatím Mně nabízené laskavé kroky k Mému ospravedlnění. Neboť by přinesly málo plodů tam, kde vládne věčná moc Otce, který jest ve Mně a z Něhož Jsem jako člověk vzešel.

3 Můj kříž, na který budu přibit, nechť Tě neděsí! - Neboť hled', právě tento kříž má být pro všechny budoucí časy základním kamenem Říše boží a současně branou do ní!

4 Já však budu jen po tři dny mrtev v těle. Třetího dne však jako věčný vítěz nad smrtí a peklem opět vstanu z mrtvých a Můj všemohoucí soud postihne všechny pachatele zla.

5 Pro ty však, jež jsou Mého srdce, otevřu potom bránu nebes do široka před jejich očima!

6 Až však v několika málo dnech uvidíš Slunce za dne zcela zatmělé, pak pomni, že Jsem Já, Tvůj největší přítel a bratr, na kříži zemřel! - Ale nepolekej se toho! Neboť to všechno se tak stát musí, a Mým nebude přesto zkřiven ani vlásek.

7 Jakmile však vstanu z mrtvých, dostane se Ti v témže okamžiku znamení, podle něhož Mé zmrtvýchvstání ihned poznáš!

8 Má láska, milost, Mé požehnání s Tebou, Můj milý bratře Abgare! - Amen.

Vysvětlení textu.

Výměna dopisů Ježíše s Abgarem Ukkamou, knížetem v Edesse, kterou v roce 1844 vnitřním hlasem přijal a zapsal štýrský mystik Jakob Lorber, líčí zázračně Kristem zvěstovanou pravdivou spasitelskou cestu lásky Boží a lásky k bližnímu.

Je proto zapotřebí vysvětlit v krátkosti obsah toho jedinečného spisu - současně jako příklad toho, jak živě a přitom něžně a hluboce Bůh lidí ve spisech Nového Zjevení učí a přitahuje k Sobě. Bližší o této, v křesťanském pravěku dobře známé, později ztracené výměně dopisů Ježíše, o které podal zprávu církevní otec a historický badatel Eusebius (t 339), nalezne čtenář v předmluvě.

Z historických zpráv víme, že Abgar Ukkama, pohanský král, byl na cestě, podniknuté do Persie s cílem nastolit zde mír, stížen těžkou nemocí, žil v trvalém churavění a následně ochrnul na obě nohy. - Tedy těžká pozemská nouze člověka, který byl ve středním věku života!

A tak se stalo, že Abgarus, pohan, když uslyšel o zázračném léčiteli Ježíši, mu napsal: „Když jsem toto všechno o Tobě uslyšel, usoudil jsem v sobě sám: Buďto Jsi Bůh, sestoupivší z nebe,

anebo Ty, kdo tyto věci činíš, Jsi přinejmenším syn velkého Boha! Žádám Tě proto, abys ráčil přijít ke mně a vyléčil mne z mé nemoci... Každý Tě tady bude nosit na rukou i v srdci! Očekávám Tě s největší touhou svého srdce!" Na toto volání v nouzi odpovídá Pán prostřednictvím učedníka: „Abgare, jsi blahoslavený, protože jsi Mne neviděl, a přesto máš víru!"

Protože tedy Pán u Abgara v jeho tak velké nouzi viděl víru, nazval ho blahoslaveným, to jest s Bohem v jednotě, a tedy u Boha v bezpečí.

Jaká to byla víra Abgarova, že se na ní Pán mohl spolehnout? - Nebyla to žádná lehkověrná slepá víra, neboť Abgarus se dal svými služebníky důkladně zpravit o židovském Spasiteli, o Jeho zázracích, schopnostech i o Jeho smýšlení. Nebyla to však také pouze r o z u m o v á víra; nýbrž čestný, utrpením zkoušený a dobrosrdečný kníže se dal svou vnitřní jiskrou Boží poučit, že tento moudrý, laskavý a mocný Spasitel musí být Bohem nebo synem Božím, a ze svého poznání víry měl po něm „největší touhu" ve svém srdci, pojal k němu nejen rozumovou víru, nýbrž víru srdce, pravou lásku srdce. A jen proto mohl Ježíš volajícímu odpovědět: „Jsi blažený, protože máš - víru!"

Ale pochopitelně byl Abgarus teprve na z a č á t k u rozvoje své víry a lásky! Dosud se domníval, že Ježíš, jako lékař Boží, musí, aby ho uzdravil, k němu přijít osobně - tělesně. Ve svém volání o pomoc myslel také Abgarus pouze na s e b e, na své osobní - tělesné uzdravení.

A tak mu dal Pán Ježíš v prvním dopise jistě pro Abgara nepřilíživou odpověď: „Bud' však trpělivý ve své lehké nemoci! Jakmile vystoupím na nebesa, pošlu k Tobě učedníka, aby Tvou nemoc vyléčil a dal plně zdraví Tobě a všem, kdo jsou u Tebe!"

Nevyléčí tedy krále ihned, nýbrž ho odkáže na pozdější dobu, kdy po smrti Pána přijde učedník a vyléčí ho!

Jak mnohý z nás by po takových slovech řekl: To je mi pěkný Spasitel! Takovou nic neříkající útěchu by mi mohl napsat každý! A přitom mám být ještě také blahoslavený pro svou víru? - Ne, s tímto zázračným Spasitelem nechci mít nic společného!

Je možné, že se podobný hlas ozval v prvním okamžiku v Abgarově duši také. Ale svým utrpením do nitra zahleděný král začal brzy naslouchat něžnému šavelení Božího hlasu ve svém srdci, jenž mu srozumitelně vysvětlil odpověď Pána v pravém světle a posílil v této zkoušce jeho důvěru i jeho víru.

Když krátce nato onemocněl jeho nejstarší syn a následník trůnu nevléčitelnou horečnatou nemocí, obrátil se Abgarus ve svém velikém hoři a zoufalství opět na Ježíše, „dobrého Spasitele", a napsal mu: „V í m však, jak mne ujistil posel, že takové nemocné léčíš bez léků pouhým slovem a vůlí na dálku! Ó, Ježíši, Ty dobrý Spasiteli, Ty pravdivý synu nejvyššího Boha, jakým dozajista Jsi - uzdrav tedy mého syna, který Tě tak m i l u j e, že by byl dokonce ochoten jít pro Tebe na smrt, uzdrav ho mocným slovem Svě vůle! Ó, Ježíši, Ty dobrý Spasiteli! Neodkazuj mne, který jsem rovněž nemocný, tentokráte na dobu po Tvém vystoupení na nebesa, jak Jsi mi oznámil! Nýbrž pomoz, pomoz, pomoz hned mému synu!"

Abgarova víra, ačkoliv ze své nemoci uzdraven nebyl, vzrostla tak, že píše: „Vím, že takové nemocné vyléčíš! - a sice bez léků, pouhým slovem a vůlí, aniž bys musel k nim přijít, ba dokonce na takovou dálku, jaká je mezi Tvou a mou zemí." - Jde tedy o významný pokrok ve víře i vnitřním věděním. A Abgarus píše také, že i jeho syn Pána tak velice m i l u j e, že by byl dokonce ochoten jít pro Něho na smrt.

Pán odpovídá o pomoc volajícímu hned: „Abgare, veliká je Tvá víra! A proto by se to s Tvým synem mohlo obrátit k lepšímu. Ale protože Jsem u Tebe našel více I á s k y, než v Izraeli, chci pro Tebe učinit víc, než kdybys byl jedině jen věřil!"

Víra tedy, jež se nyní stala velká, mohla by sama o sobě dokonce způsobit, že by se synovi pozemsky-tělesně dařilo lépe - ale - protože bylo u Abgara a jeho syna nalezeno více lásky, než v Izraeli, může pro ně Pán také učinit víc, než co sami věřili!

V čem spočívá však této lásce odpovídající „u č i n ě t v í c"?

„Ty sice“, píše Pán prostřednictvím Svého učedníka, "svého syna v těle ztratíš ve světě - v duchu však tisíckrát vyzískáš v Mé věčné říši!"

Tato pravá, vroucí, na velké víře spočívající láska k Bohu ztrácí tedy „v těle“ v pomíjivém světě to nejdražší! Ale v d u c h u však z í s k á v á tisíckrát víc ve věčné říši Boží!

Komu z nás se toto nebylo přihodilo!? - Ano! Je tomu vždy tak, že ztrácíme" v těle" ve světě, jestliže své srdce věnujeme zcela Bohu a Jeho neviditelné říši; neboť dvěma pánům nelze sloužit. Nemůžeme ulpívat na časovém a proměnlivém, jestliže chceme získat věčné a nepomíjící. A proto nás nebeský Otec v tomto světě převede na "hubenou denní dávku", chce-li nás připravit, abychom žili pro blaženost nebe.

Pán však Abgara hned posiluje útěchu přinášejícím příslibem: „Nevěř však, že Tvůj syn, až zemře, bude skutečně mrtev! - Ne, nikoliv! Nýbrž jakmile zemře, probudí se teprve ze smrtelného spánku tohoto světa k pravému, věčnému životu v Mé říši, která je duchovní a nikoliv tělesná."

Také tato slova platí všem, kdo jsme se z lásky k Bohu vzdali pozemského a ztratili je! Pomysleme v takovém případě vždy na tato Pánova slova a Jeho příslib Abgarovi!

S povolným, oddaným učedníkem Abgarem jde však Pán nyní ve Své škole víry a lásky ještě v témže dopise hned o stupeň dál, když ke konci dává připsat tyto řádky: „V nejbližších dnech však k Tobě do města přijde chudý učedník. Přijmi ho, tím potěšíš Mé srdce - a čiň mu dobré proto, že Tvému synovi prokazují tak velkou milost a pro jeho velkou lásku ho nechávám jít přede Mnou tam, kam se odeberu po povýšení na kůle."

Proč to byl krok vpřed ve výchově k lásce?

Pohlédneme-li zpět na první dopis Abgara Pánu Ježíši, vidíme, že v tomto volání o pomoc, jak již bylo dříve řečeno, volá o pomoc jen pro se b e sám. Byla tedy v něm, začátečníkovi ve víře a v lásce, zprvu ještě jen živá sebeláska, a ta ho hnala, aby přivolal židovského zázračného léčitele jen pro vlastní tělesné blaho. Tak tomu je také zpravidla s námi. Z nouze, kterou na nás toto moudré vedení uvalilo, hledáme, když všechny ostatní prostředky selhaly, pomoc u neviditelného Boha. A už tento začátek hledaný ve Své lásce a milosti pozeňává tak, že zakotví lano, hozené k Němu sebeláskou, ve Svém pevném, božském životním základě.

Ale při tomto volání o pomoc a záchranu Boha sebeláskou, výchozím bojem vývoje, tomu tak z Božího rozhodnutí nezůstane. Naše láska se má z bodu našeho Já rozšiřovat, aby postupně zahrнула nejen nejbližší, nýbrž konečně všechny bytosti stvoření našeho nebeského Otce.

Ve druhém dopise Abgara, ve volání o pomoc pro syna, vidíme proto v učenlivém žákovi věčné lásky již krok vpřed k vyššímu stupni, k lásce k jeho srdci nejbližšímu synovi a následníkovi trůnu. Tato láska k vlastním, tělesným dětem je již ve vyšší přírodní říši duše zvířat, nepřihlížet pouze k sobě, a zahrnout svým láskyplným myšlením a snažením jiné tvory, totiž vlastní děti nebo mláďata.

Tento druh lásky k bližnímu pro tělesné potomky nebo i jiné pokrevní příbuzné má však ještě jako první, nejnižší stupeň lásky k bližnímu pochopitelně v sobě mnoho sebelásky jako základ. Pro našeho nebeského Otce platí pouze jako z a č á t e k a je daleko toho, abychom se před Ním mohli objevit dokonale. Ano, nestává se zřídka, že člověk v tom t o druhu lásky zůstane ve svém duchovním vývoji osudově trčet, a že v rozmazlující, zbožňující lásce k dětem nebo jiným příbuzným ve skutečnosti zhoubným způsobem miluje jen sám sebe.

Proto jde Pán ke konci svého druhého dopisu se svým učenlivým žákem ve „spáse přinášejícím kursu" hned dále, a to tak, že mu sděluje, že v nejbližší době přijde do Abgarova města chudý, putující u č e d n í k. „Toho přijmi a čiň mu dobré, tím potěšíš Mé srdce!"

Abgarovi se tedy nyní nabízí příležitost svou lásku rozšířit na docela cizího, přivandrovalého, chudého pocestného - na jednoho z n e j m e n š í c h ! Jemu má činit dobré, aby Pán dal jeho synovi tak velkou milost, že ho vezme z tohoto pozemského světa!

Opět by mnohý z nás řekl: „To je mi pěkná náhrada za mého syna i dědice!" - Ale jak si počíná Abgarus?

Ve třetím dopise nalezneme odpověď! - V něm král děkuje za nebeskou předpověď, týkající se jeho syna, a zcela krátce dodává, že ten ohlášený mladý člověk se už „vším co nejlépe opatřen“ u něho vynachází. Abgarus tedy onoho chudého, dlouhou cestou jistě utrmáceného pocestného podle přání Pána vlídně přijal a poskytl mu nejlepší ošetření i péči. Jako skromný a pokorný člověk však o tom mnoho nemluví, ani se nevychloubá, nýbrž jen sděluje mimoděk a stručně, že se ten mladý člověk u něho vynachází "vším co nejlépe opatřen".

A nyní nám týž dopis podává zprávu o něčem velmi zajímavém a pozoruhodném! - Že totiž prostřednictvím tohoto co nejlépe přijatého chudého mládence se králi a jeho synovi dostalo zázračnou a přece duchovně pochopitelnou cestou věrného obrazu Pána Ježíše.

„V mém městě," píše Abgarus, "žije velký umělec umění malířského. Namaloval mi dokonce podle vyličení onoho mladého člověka Tvou hlavu a hrud'. Mne i mého syna překvapil tento obraz tím radostněji, že mi ten mladý chudý člověk potvrdil, že Ty, ó, Pane, právě tak vypadáš!"

Co tato věc duchovně znamená? - Proč má obraz Pána na t o m t o stupni růstu srdce a spásy Abgara tak mocný význam?

Přijetí obrazu Abgarem nemá znamenat nic jiného, než že v nás v š e c h, jestliže od lásky k sobě pokročíme k čisté, nesobecké lásce k bližnímu (jež přijme ráda i nejchudšího a nejzchátralějšího člověka a „vším co nejlépe ho opatří“) - dá se v podobě čisté duchovní jiskry, vdechnuté do naší duše, poznat a oživit mluvící obraz Pána - k naší největší spásy a blaženosti.

Pán dává svým učedníkům na Abgarovu poslední zprávu proto odpověď: „Ó, Abgare! Abgare! Kdybys věděl a mohl pochopit, jak velice Tě proto miluji, a jak velkou radost děláš Mému věčnému otcovskému srdci - zalehla by Tě tak převeliká blaženost, že bys již ani nemohl žít!"

A o velké, nyní Abgarem projevené lásce k Bohu a lásce bratrské píše Pán: „Ti, kdo věř í Mému učení, že pochází od Boha, budou probuzeni o soudném dni, kdy bude každý postaven před spravedlivý

soud. Ti však, kdo Mne m i l u j í, smrti nikdy neokusí! Nýbrž stejně jako nejrychlejší myšlenka, tedy tak rychle budou z tohoto života těla proměněni v nejjasnější věčný život a naleznou příbytek u Mne, jejich Otce od věčnosti."

Když Abgarus obdržel tato nádherná slova útěchy i příslibu a oblažující obraz Pána, mohl ve svém následujícím č t v r t é m dopise Pánu v hlubokém duševním míru napsat, že jeho syn před několika dny zemřel s prosbou, aby on, Abgarus, Pánovi vyslovil „nejvroucnější dík", že jeho syna nechal skutečně tak nejmilostivěji zemřít. Syn odešel v nejčistší nebeské radosti se slovy: „Jen Ty sám, ano Ty jsi moje láska do věčnosti! - Žiji, žiji, žiji Tebou -- v Tobě - věčně!!!"

Po této plné, radostné obětavosti toho nejvyššího a nejmilovanějšího, co mu svět dal, a po vyslovení víry, plné naděje a vroucí lásky, přináší naše výměna dopisů zprávu opět o nové, ještě významnější skutečnosti!

Zatímco dosavadní dopisy nepsal Pán osobně, nýbrž prostřednictvím svých učedníků, přichází nyní „vlastnoruční" odpověď Pána Ježíše, a to v „řeckém jazyce", jazyce pohanských národů, zatímco dřívější byly psány v židovském jazyce.

Také v této, zdánlivě bezvýznamné skutečnosti, je hluboké, situaci odpovídající učení! - Jsme-li tak daleko, že se v neotřesitelné víře a vroucí lásce k Pánovi vzdáme všeho pozemského, ba dokonce i toho nejdražšího, a oprostíme se zcela od sobeckého pocitu vlastnictví, pak přijde Pán, který až dosud s námi byl ve styku prostřednictvím Svých služebníků (andělů strážných a andělů), ve vlastní o s o b ě a promlouvá k nám do našeho srdce již nikoliv starožitovským jazykem, to jest. vnějším, biblickým slovem Božím, nýbrž vnitřním slovem ve vlastní řeči našeho srdce (Abgarovi běžným řeckým jazykem).

A co nám říká a co nás učí tento hlas: „B u d' však v budoucnu velmi milosrdný, tak také Tobě bude dáno velké milosrdenství! Nezapomínej na chudé! Ti všichni jsou Moji bratři! Co jim činíš,

činíš Mně, a Já Ti to oplatím stonásobně. Hledej velké - to je moje říše - tak Ti bude dáno také to malé tohoto světa! Budeš-li však hledat to malé, nebudeš shledán hodným onoho velkého."

Tato slova, jež Pán předává s významným oslovením „M ů j m i l o v a n ý s y n u a b r a t ě e" tentokrát osobně a ve srozumitelné vlastní řeči Abgarovi, jsou také jádrem celého Jeho učení, hlásaného Jím také našim srdcím.

U Abgara však Pán pokračuje hned dál ve Svém kursu učení a spasitelství k nejvyššímu a poslednímu stupni lásky k bližnímu - lásky k nepříteli - když zdánlivě docela náhodně připojuje: „Máš však (ve svém vězení) z l o č i n c e, který dle Tvého moudrého zákona zaslouží smrt. Já Ti však pravím, že láska a smilování stojí výše než moudrost a spravedlnost! Jednej s ním proto s láskou a se smilováním, tak budeš jedno se Mnou a s Tím, který je ve Mně a z něhož Já jako člověk - Tobě rovný - vycházím."

Pro našeho Abgara to nebyl opět žádný malý požadavek. Náš královský přítel byl postaven před nový, velký úkol a před mocnou zkoušku srdce a měl se ve svém vývoji na cestě ke spasení naučit i to nejtěžší: jednat se státním zločincem, tedy velice zlým, nebezpečným člověkem, který usilovalo králův trůn i život, a jehož možná teprve po tuhém boji uvěznil, nikoliv moudře a spravedlivě, nýbrž s láskou a smilováním.

Ale také v této škole zkoušce Abgarus obstál. A už po třech týdnech mohl v následujícím, pátém dopise Pánovi napsat: „Onoho velkého zločince jsem dle Tvého přání nejen ihned vyzvedl z vězení, nýbrž jsem ho dal také ihned přivést do mé školy a k mému stolu. Zda jsem přitom učinil správně nebo, jak se říkává, příliš dobroty škodí, nestačí můj lidský rozum posoudit. Proto se na Tebe, ó, Pane, také s touto záležitostí obracím v tomto dopise, abys mi milostivě ukázal správnou cestu."

A Abgarus, který na tomto stupni lásky nyní smí poznat v Ježíši, navenek zcela prostém člověku, nekonečnou, celý vesmír tvořící a ovládající bytost Boží, chtěl by z vděčného srdce ve svém celém státě ihned uspořádat všechno tak, jak by mu to Pán co nejmilostivěji přikázal.

Po tomto projevu naprosté oddanosti slibuje Pán ve Své odpovědi: „milovanému synovi a bratrovi Abgarovi", že dá jemu, pohanovi, plné světlo a plnou blaženost dítěte Božího a odhaluje mu základ celé Své říše a celého spasení slovy: „Mým zákonem není nic jiného než láska!" - Pochopitelně, praví se dále, je ještě ve vůli Boží mnohé, z tohoto základního zákona vyplývající, co by však Abgarus ještě nyní nemohl pochopit. Ale až na něho sestoupí Duch Boží, povede ho on ve všem. „Neboť hled', Já s vámi pohany činím totéž! Tvůj čin nechť je však věrným zrcadlem toho, co Já činím už teď a později učiním v hojnosti."

Protože tedy Abgarus ušlechtilým přístupem k svému nejhoršímu nepříteli vystoupil na nejvyšší stupeň lásky k bližnímu, domníval by se věru každý, že by se mu mělo na zemi dařit co nejlépe, a že by se mohla jeho celý národ zahrnující láska nyní také nerušeně projevit.

Ale šestý Abgarův dopis a jeho volání o pomoc nám oznamuje - opět velmi pozoruhodně a situaci odpovídajícím způsobem - něco zcela jiného! V něm píše ten těžce zkoušený:

„Ó, Pane, odpusť mi mou velkou smělost i mou již vskutku nestoudnou dotěrnost k Tobě! Ale víš přece, že dobří lékaři mají vždy s lidmi největší práci. Mohu proto Tobě přednést mou současnou zvláštní státní svízel.

Hled', před deseti dny nás postihlo zemětřesení, jež navenek sice nezanechalo žádné zvláštní stopy. O několik dní později se však začala kalit všechna voda, a každý člověk, který se té vody napil, dostal bolení hlavy a ztratil docela rozum. - Odpomoc nebyla až dosud nic platná. - Proto Tě prosím, ó, Pane, ve vši pokoře a zkormoucenosti mého srdce, abys mně a mému národu z této bídy pomohl!"

Při těchto Abgarových slovech nás napadne, že on, který až dosud udělal všechno, co od něho Pán žádal - on, který přijal chudého učedníka a odpustil svému státnímu nepříteli - nepřistupuje při

této nové katastrofě před Pána nevrle a mrzutě, že v duchovní pýše neříká: „Pane, co jsem já! A proč Jsi dopustil, aby mne postihlo takové neštěstí?“ V jeho dopise naopak čteme: „Ve vsi pokoře a zkormoucenosti srdce Tě prosím.“

A přes nové, vskutku pekelné neštěstí v zemi píše dále v plné důvěře: „Ó, Pane, vím, že Ti jsou podřízeny všechny dobré i zlé mocnosti, a že se musí řídit Tvým pokynem.“

Během této těžké zkoušky tedy vidíme, že se v prvních Abgarových dopisech projevená víra jeho vývojem změnila v plné vědění a v nejvyšší důvěru!

A nyní vypovídá výměna dopisů opět vpravdě příznačně: „Když Pán přečetl tento list, vzrušil se hluboce ve Svém nitru a promluvil hlasem jako hrom: Ó, Satane, Satane! Jak dlouho ještě chceš pokoušet Boha, svého Pána!? Co ti udělal, ty nade vše zlomyslný hade, tento chudý, dobrý nárůdek, že jej tak ohavně týráš? Aby ses opět dověděl, že Já Jsem tvým Pánem, nechť je v té zemi v tomto okamžiku konec tvé zlomyslnosti!“ - A Abgarovi Pán píše: „Tento hanebný kousek s Tebou nesehrál Tvůj, nýbrž Můj nepřítel! Ty se ho však už neobávej! Neboť - pro Tebe i Tvůj národ Jsem ho už p o r a z i l !“

Co obsahuje tato odpověď Pána a co znamenají právě popsané události v Abgarově životě a jeho duševním rozvoji?

Když protipól Boha, kníže tohoto světa, pozoruje, že mu hrozí uniknout z jeho říše vzácná duše tím, že zraje ve víře a lásce, uvede všechno v pohyb, aby tomuto úniku zabránil. Protože však takovou duši nemůže napadnout a otrávit jí bezprostředně v jejím duchovním vlastnictví, to jest v její víře a lásce k Bohu, zaútočí na hmotnou základnu člověka, na jeho „hmotný svět“ a způsobí v něm svou mocí co nejmocnější „zemětřesení“, otráse jeho hmotnou základnu a snaží se ji zničit, a kromě toho, když to nevede k cíli, otráví prameny a studně, to jest snaží se zničit člověka jedovatými záplavami pomluv. - Není to snad v duchovním životě často pozorovaná skutečnost? My všichni jsme už možná toto více či méně okusili.

Jestliže však člověk i při takové nejkřutější hmotné zkoušce nedopustí, aby byla otrávena jeho pokora, ale naopak ještě vystupňuje svou důvěru v nebeského Otce a jeho všemohoucnost - potom nastane okamžik, kdy zlo ztratí svou moc pokoušet i týrat, a Pán pro tohoto člověka „nepřítele porazí a sváže“ - protože pro tuto vyzrálou duši moci protipólu pokoušet a utlačovat jako výchovného a upevňujícího prostředku už není zapotřebí.

Tento hluboký smysl jeho posledních zážitků vysvětluje Pán Abgarovi nádhernými slovy: „Hleď, právě proto, že Mne miluješ, postihlo Tě zlo. Protože však Tvá láska ke mně byla mocnější v nesnázi, Tvá láska zvítězila nad veškerou mocí pekla a jsi nyní pro všechny časy osvobozen od takových p e k e l n ý c h v y v r h e l ů!“

Když byl Abgarus přijal tento hluboký výklad zázračných výchovných a člověka řídících cest Božích, skoncoval se vším pozemsko-světským a v jeho srdci už není prostor pro nic jiného, než jedině pro P á n a ! - V popředí jeho myšlenek není jeho vlastní, sobecké Já, ani už jeho tělesný syn, ani chudý poutník, ani státní nepřítel, ani jeho lid; nýbrž v přemíře vděčnosti a lásky už může jen volat: „Ó, můj Bože, ó, můj Pane, kterýž jediný naplňuješ moje srdce a Jsi souhrnem všech mých myšlenek!“ - A nemůže už myslet, než na Pána a Jeho blížící se osud na kříži, a jeho jedinou myšlenkou a vůlí je už jen: „Ó, Pane, dej mi vědět, co pro Tebe zde mám učinit! Tvá po všechny časy svatá vůle ať se stane!“

Vidíme zde tedy Abgara v onom nejvyšším žáru ohně a v oné absolutní připravenosti andělů, kteří vzhlížejí pouze k Pánu, nechtějí už nic vlastního, nýbrž jsou už jen veskrze horoucně připraveni plnit vůli Boží.

„Ó, Pane, dej mi vědět, co pro Tebe zde mám učinit!“, to je na spasitelské cestě víry a lásky dosažený vrchol dokonalosti, na němž stojí duchové jako andělé a andělská knížata, kteří prodělali těžkou pozemskou školu těla a života a následující Božího vedení dosáhli cíle.

Jim může nyní Pán plně odhalit ke splnění jejich úkolů nejhlubší tajemství tvůrčího i

spasitelského plánu. A proto odhaluje Pán ve Svém posledním dopise Abgarovi, že a proč se s Ním, Pánem, všechno tak stát musí. Odhaluje mu tajemství Kříže: „Můj kříž, na který budu přibit, nechť Tě neděsí! - Neboť hled', právě tento kříž má být pro všechny budoucí časy základním kamenem Říše boží a současně branou do ní!"

Ale také vítězný výsledek velkého dění je mu předpověděn: „Já však budu jen po tři dny mrtvů v těle. Třetího dne však jako věčný vítěz nad smrtí a peklem opět vstanu z mrtvých a Můj všemohoucí soud postihne všechny pachatele zla."

„Pro ty však," končí výměna dopisů velkým, nádherným příslibem, „jež jsou Mého srdce, otevřu potom bránu nebes do široka před jejich očima!"

Když z této vznešené výše shlédneme zpět na výměnu dopisů, jak ji vnitřním hlasem přijal a zapsal Jakob Lorber, vidíme, že je v tomto malém, hlubokém Evangelii podáno v živé formě pravdivého životního příběhu vysoce jasné a přesvědčivé učení o jediné pravé, spolehlivé cestě spasení, vedoucí k Bohu.

Vidíme všechny stupně duchovního vývoje, od prosté v í r y v Boží milosti obdařeného zázračného Spasitele, až v neotřesitelné poznání všelásky, všemoudrosti a všemohoucnosti Boha v Ježíši – od sebelásky, zaměřené pouze na vlastní, tělesné ozdravení až k nejvyšší duchovní, nejčistší a nejoddanější lásce k Ježíši.

Kdo by mohl, jestliže toto malé nádherné Lorberovo dílo takto pochopil a přijal, pochybovat, že takové světlo k nám mohlo přijít pouze z n e j v y š š í h o n e b e, pouze z n e j č i s t š í h o p r a m e n e B o ž s k é Pravdy a Lásky.

W.L.

Následující výpisek, jako důkaz pravosti Ježíšova portrétu, je přeložen podle latinského dějepisce oné epochy. Publius Lentulus, svého času místodržitel v Judeji, napsal senátu a římskému lidu toto:

"V těchto dnech se objevil jistý velmi ctnostný muž jménem Ježíš Kristus, který žije mezi námi a je pohany považován za proroka Pravdy, avšak svými učedníky je nazýván Syn Boží. Křísí mrtvé a léčí všechny druhy nemocí. Je to středně vysoký muž statné postavy a velice důstojného vzezření, takže ti, kdo ho spatří, musí ho právě tak milovat, jako se ho obávat. Jeho vlasy barvy uzralého lískového oříšku jsou až k uším téměř hladké, ale odtud dolů pak přes ramena poněkud zvlněné, velmi orientálního rázu, a podle obyčeje Nazarénů uprostřed rozdělené pěšinkou. Jeho čelo je rovné a hladké, jeho obličej beze skvrn a vrásek, krásný, příjemně ruměnný. Nos a ústa jsou utvářeny tak, že nic na nich nelze pohanět. Vous není tvrdý, dobře se hodí k barvě vlasů, nepřilíší dlouhý. Jeho oči jsou temně modré, čisté a živé. Jeho tělo je dobře utvářené a pevné, jeho paže a ruce jsou uměřené. Kárá-li někoho, je strašný, napomíná-li, je přátelský a příjemný, v řeči uměřený, moudrý, skromný a důstojný. Nikdo si nepamatuje, že by ho viděl smát se, ale mnozí ho viděli plakat. Je to muž, který svou neobyčejnou krásou převyšuje ostatní lidi."

Jakob Lorber
DOPISY JEZÍŠE
A ABGARA UKKAMY Z EDESSY

Z německého originálu
Der Briefwechsel Jesu
mit Abgarus Ukkama von Edessa,
osmé vydání,
přeložila Jaroslava Pippichová.
Grafická úprava a obálka Vladislav Zadrobílek.
Sazba programem TEX Jura Charvát.
Tisk Miroslav Bujárek,
Rembrandtova 10, Praha 10.
Vydalo nakladatelství Trigon,
Umělecká 2, Praha 7.
Vydání první, roku 1996.

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit